

Pierworodny wszelkiego stworzenia

Logos

„On jest obrazem Boga niewidzialnego, pierworodnym wszelkiego stworzenia” – Kol. 1:15.

Jezus jest „pierworodnym z umarłych” (Kol. 1:18), po którym wszyscy umarli zostaną wzbudzeni do życia. On umarł raz za wszystkich, wobec czego jest ze wszystkich najznacznější: spośród wiernego Kościoła obecnego wieku jak i reszty świata w tysiącletnim Królestwie Chrystusowym.

Jako istota stworzona przez samego Boga, Jezus jest „pierworodnym wszelkiego stworzenia”, zaś z chwilą zmartwychwstania stał się „pierworodnym z umarłych”. Ewangelista Jan odnosi się do tego pierwszego określenia, gdy mówi: „Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga [ho theos, jedynego Boga], a Bogiem [theos] było Słowo” (Jan. 1:1).

Użycie rodzajnika określonego w tym wersecie jest bardzo znamienne. William Barclay, wybitny szkocki naukowiec, zauważa: „W końcu zaś, św. Jan pisze, że słowo było bogiem. Jest to określenie ciężkie do zrozumienia, ponieważ greka którą posługiwał się ewangelista różniła się w sposobie wyrazu od dzisiejszego języka angielskiego. Gdy Grek używał rzeczownika, niemal zawsze poprzedza go rodzajnikiem określonym. Greckim określeniem boga jest *theos* (2316), zaś rodzajnikiem określonym jest *ho* (3588). Gdy Grek mówi o Bogu, nie mówi po prostu *theos* (2316), lecz *ho theos* (3588, 2316). Gdy natomiast Grek nie używa rodzajnika określonego przed rzeczownikiem, wówczas rzeczownik ten zaczyna pełnić funkcję podobną do przymiotnika. Św. Jan nie powiedział, że Słowo było *ho theos* (3588, 2316), co by oznaczało, że Słowo jest identyczne z Bogiem. On powiedział, że Słowo było *theos* (2316) □ bez użycia rodzajnika określonego □ co oznacza, możemy powiedzieć, że Słowo było tego samego charakteru, jakości i istoty, co Bóg. Gdy św. Jan mówi, że Słowo było bogiem, nie mówi, że Jezus był identyczny z Bogiem; mówi natomiast, że Jezus był równie doskonały jak Bóg w swym umyśle, sercu oraz istocie, tak, że patrząc na Niego możemy w doskonały sposób poznać, jakim jest sam Bóg.”

Żydowski filozof Phil (20 r. p.n.e. do 50 r. n.e.) w swym dziele *De Somnis* opisuje Słowo jako „objawiciela Boga, opisanego w Biblii jako anioła Jehowy”. Orygenes, jeden z pierwotnych Chrześcijan, niejednokrotnie wspomina o Logos [Słowie], jako o pośredniku między Bogiem

a stworzeniem. Greckie określenie *logos* w odniesieniu do Chrystusa pojawia się tylko w pierwszym wersecie zarówno Ewangelii Jana jak i w 1 Liście św. Jana, a także w zapisie Obj. 19:13.

W tej właśnie roli, jako przedstawiciel Jehowy, Logos przedstawiony jest na kartach Starego Testamentu. Na tym polega rola słowa Bożego, zgodnie z zapisem Izaj. 55:11, „Tak jest z moim słowem, które wychodzi z moich ust: Nie wraca do mnie puste, lecz wykonuje moją wolę i spełnia pomyślnie to, z czym je wysłałem”.

Logos w stworzeniu

„Słowem Pana uczynione zostały niebiosy, a tchnieniem ust jego całe wojsko ich” (Ps. 33:6). Opis dzieła stworzenia rozpoczyna się w 1 Księdze Mojżeszowej: „I rzekł Bóg: Niech stanie się światłość. I stała się światłość” (1 Moj. 1:3). Siła sprawcza ukryta jest tutaj w słowach „I rzekł Bóg”. Wyrażenie to użyte zostało dziewięć razy w opisie stworzenia. Komentator John Gill zauważa: „Być może boską osobą przemawiającą tutaj jest Logos, albo Słowo Boże, które było na początku u Boga i które było bogiem, które samo w sobie jest światłem oświecającym wszelkie stworzenie.”

Słowo „Bóg” użyte w całym opisie stworzenia pochodzi od hebrajskiego *elohim*, które jest słowem w liczbie mnogiej. W języku hebrajskim możemy mówić o dwóch sposobach użycia mnogości: mnogości liczby i mnogości nasilenia, znanego również jako mnogość majestatu. Chociaż istnieje rozbieżność opinii co do tego, która z tych dwóch form użyta została w początkowym rozdziale 1 Księgi Mojżeszowej, to jednak mnogi zaimek w 1 Moj. 1:26 sugeruje użycie mnogości liczby. Stwierdzenie to ma niebagatelny wpływ na stanowisko św. Pawła, który pisze: „Ponieważ w nim zostało stworzone wszystko, co jest na niebie i na ziemi, rzeczy widzialne i niewidzialne, czy to trony, czy panowania, czy nadziemskie władze, czy zwierzchności; wszystko przez niego i dla niego zostało stworzone. On też jest przed wszystkimi rzeczami i wszystko na nim jest ugruntowane” (Kol. 1:16□17, por. Jan 1:3).

Mądrość Boża

Chrystus nazywany jest również „mądrością Bożą”. „Natomiast dla powołanych – i Żydów, i Greków, zwiastujemy Chrystusa, który jest mocą Bożą i mądrością Bożą. (...) Ale wy dzięki niemu jesteście w Chrystusie Jezusie, który stał się dla nas mądrością od Boga i sprawiedliwością, i poświęceniem, i odkupieniem” (1 Kor. 1:24, 30). Św. Łukasz pisze „Dlatego też i Mądrość Boża

powiedziała: Poślę do nich proroków i apostołów, a z nich niektórych będą zabijać i prześladować” (Łuk. 11:49). Zacytowane fragmenty dla wielu osób stanowią podstawę uznania mądrości, opisanej również w ósmym rozdziale Przypowieści Salomonowych, za uosobienie Chrystusa jako Logosa.

Wskazany zapis Przypowieści Salomonowych zawiera szczegółowy opis Logosa w dziele stworzenia: „Pan stworzył mnie jako pierwociny swojego stworzenia, na początku swych dzieł, z dawna. Przed wiekami byłem ustanowiona, od początków, przed powstaniem świata, gdy jeszcze nie było morza, zostałam zrodzona, gdy jeszcze nie było źródeł obfitujących w wody. Zanim góry były założone i powstały wzgórza, zostałam zrodzona, gdy jeszcze nie uczynił ziemi i pól, i pierwszych brył gleby. Gdy budował niebiosa, byłam tam; gdy odmierzał krąg nad powierzchnią toni. Gdy w górze utwierdzał obłoki i wyprowadzał z toni potężne źródła, gdy morzu wyznaczał granice, aby wody nie przekraczały jego rozkazu; gdy kładł podwaliny ziemi ja byłam u jego boku mistrzynią, byłam jego rozkoszą dzień w dzień, igrając przed nim przez cały czas, igrając na okręgu jego ziemi, rozkoszując się synami ludzkimi” (Przyp. 8:22-31).

Profesor Strong definiuje hebrajskie słowo *qanah* (#7069), które przetłumaczone zostało jako „stworzył”, słowami „zbudować, stworzyć”. Zacytowane wersety opisują początki pierwszego stworzenia Jehowy, w gruncie rzeczy jego jedyne bezpośrednie stworzenia, ponieważ wszystko inne zostało uczynione przez syna Bożego, Logosa.

Hebrajskie określenie *amown* (Strong 525) pojawiające się w wersecie 30 a przetłumaczone jako „wychowany” (BG), zostało przez słownika Brown, Driver and Riggs przełożone jako „mistrz, doświadczony pracownik”. Tłumaczenie to doskonale oddaje istotę relacji istniejących między Ojcem, a Synem w procesie stworzenia, jako współdziałanie doskonałego wykonawcy realizującego plany Boskiego Architekta. W tym samym wersecie widzimy również potwierdzenie faktu, że był On „u niego”, co zostało dodatkowo podkreślone w zapisie Jan. 1:1, który mówi, że był On „u Boga”.

Anioł Jehowy

Inną rolę Logosa w czasach Starego Testamentu było pełnienie funkcji posłańca Jehowy. W tych przypadkach widzimy Go jako przedstawiciela Ojca. Niektórzy z komentatorów łączą wyrażenie „słowo Pańskie” z 1 Moj. 15:1,4 z Logosem („Słowo”) z zapisu Jan. 1:1. Sugerują oni tym samym, że posłannictwo obietnicy skierowane do Abrahama mogło zostać przekazane mu przez Jezusa jako Logosa, przedstawiciela Jehowy.

Inne miejsca, w których użyte zostało podobne wyrażenie,

również uwypuklają ten stosunek między Ojcem, a Synem. W zapisie 1 Moj. 18:1, gdzie Jehowa objawia się Abrahamowi, nazwany zostaje w wersecie 3 słowem *adonai*, co stanowi podstawę dla myśli, że chodzi tu o Logosa. W 2 Moj. 3:1-14, gdzie Bóg przedstawia się Mojżeszowi jako „Jestem który jestem” (BT), w wersecie 2 znajdujemy wyraźną wzmiankę, że tym, który przekazywał to posłannictwo był „Anioł Pański”, który jedynie reprezentował Jehowę.

W 1 Moj. 3:8 czytamy, że Adam i Ewa „usłyszeli szelest Pana Boga przechadzającego się po ogrodzie w powiewie dziennym”. Werset ten został skomentowany przez Pastora Russella w następujący sposób: „Wyda się, że zapis ten odnosi się do naszego Pana Jezusa w jego przedludzkim stanie. Logos był bogiem. Logos, Słowo, Głos Boży komunikował się z człowiekiem jako przedstawiciel Boga” (What Pastor Russell Said, str. 361). John Gill (1697-1771) pisze natomiast, że chodzi tu o „głos Syna Bożego, wieczne Słowo”.

Gdy anioł objawił się Manoahowi, ogłaszając mu narodziny jego syna, Samsona, został zapytany o swe imię. Odpowiedział: „Czemu się pytasz o moje imię? Ono jest dziwne [w przekładzie angielskim ASV, mowa jest o „cudownym” imieniu; przyp. tłum]” (Sędz. 13:18). Imię „Cudowny” wspomniane jest w proroczej wypowiedzi kierowanej do Chrystusa w Izaj. 9:5,6.

Michał

Inną rolę Logosa w czasach Starego Testamentu była funkcja Archanioła Michała. Imię to pojawia się trzy razy pod koniec proroczej księgi Daniela, gdzie Daniel poszukuje odpowiedzi na nurtujące go pytanie, kiedy Izrael zostanie przywrócony do pozycji, jaką Bóg mu wyznaczył.

W zapisie Dan. 10:21 określony on został jako „książę” Daniela¹. Z kolei zapis Dan. 12:1 mówi o nim „wielki książę, który jest orędownikiem synów twojego ludu”. Ludem Daniela byli Izraelici. W ten sposób zaznaczona została rola Logosa jako anioła stróża, Michała, dbającego o interesy Izraela.

Już od zapisu Dan. 10:13 możemy zauważyć, że nazywany jest On „jednym z pierwszych książąt”, co sugeruje, że tytuł ten przypisany jest do więcej niż do jednego anioła. Jako że w zapisie Dan. 12:1 nazwany został „wielkim księciem”, możemy wnioskować, że z pośród wszystkich którym przyznane zostało prawo noszenia tego tytułu, On jest największy. Tradycja żydowska wymienia siedem postaci o tym tytule: Michał, Gabriel, Uriel, Rafael, Raguel, Sariel i Lucyfer. Biblia wspomina tylko o Michale, Gabrielu i Lucyferze.

Warto w tym kontekście zwrócić uwagę na pewien kontrast. O Lucyferze mamy wspomniane: „Byłeś w Ede-

nie, ogrodzie Bożym; okryciem twoim były wszelakie drogie kamienie: karneol, topaz i jaspis. chryzolit, beryl i onyks, szafir, rubin i szmaragd; ze złota zrobione były twoje bębenki, a twoje ozdoby zrobiono w dniu, gdy zostałeś stworzony. Obok cheruba, który bronił wstępu, postawiłem cię; byłeś na świętej górze Bożej, przechadzałeś się pośród kamieni ognistych” (Ezech. 28:13-14).

Lucyfer miał za zadanie ochraniać pierwszą parę ludzką w ogrodzie Eden, lecz zapragnął nad nimi władzy poprzez zwiedzenie. Michał, Logos, obarczony został zadaniem strzeżenia narodu Izraelskiego, oddał swe własne życie na ich korzyść i na rzecz całego rodzaju ludzkiego. Porównując określenie „wielki książę” z Dan. 12:1 ze słowem „panujący” z 1 Kron. 5:2, możemy dojść do wniosku, że Michał jest tożsamy z Jezusem, potomkiem Judy: „Gdyż Juda był najpotężniejszym w gronie swoich braci i od niego wywodził się panujący, chociaż prawo pierwszeństwa należało do Józefa” (1 Kron. 5:2).

Posłaniec Przymierza

Logos jest wspomniany po raz ostatni w Starym Testamencie w zapisie Mal. 3:1, „Oto Ja posyłam mojego anioła, aby mi przygotował drogę przede mną. Potem nagle przyjdzie do swej świątyni Pan, którego oczekujecie, to jest anioł przymierza, którego pragniecie. Zaiste, on przyjdzie mówi Pan Zastępów.”

W zapisie tym mowa jest o dwóch posłańcach. Pierwszym z nich jest Jan Chrzciciel, który przygotowywał

drogę Chrystusowi poprzez głoszenie wieści ku pokucie, objawiając nadejście Mesjasza „pośród was stoi Ten, którego wy nie znacie”, wskazując na Jezusa słowami „oto Baranek Boży” (Jan. 1:26,29,36).

Gdy Jezus miał zaledwie osiem dni, został pobłogosławiony słowami proroctwa Izajasza „Ja, Pan, powołałem cię w sprawiedliwości i ująłem cię za rękę, strzegę cię i uczynię cię pośrednikiem przymierza z ludem, światłością dla narodów” (Izaj. 42:6, Łuk. 2:32).

Jako posłaniec Jehowy w czasie pierwszego przyjścia, Jezus ogłosił zastąpienie Przymierza Zakonu przymierzem łaski przez Ewangelię. W czasie swego drugiego przyjścia, kontynuuje tę misję przez ponowne ustanowienie nowego przymierza zakonu, działającego przez lepszego pośrednika. Dzięki temu możliwe będzie osiągnięcie lepszych rezultatów przez zastosowanie specjalnego programu wychowawczego, drogi wiodącej do świętości (Izaj. 35:8), której celem będzie doprowadzenie ludzkości do doskonałości, co pozwoli na jej sprawiedliwie osądzenie w świetle doskonałego Bożego prawa.

Zapis ten podkreśla dodatkowo podległość Syna wobec Ojca, ponieważ jako posłaniec Jehowy i jego przymierza, nie żądał większych zaszczytów ponad pełnienie roli narzędzia i przedstawiciela Ojca, które to funkcje są dobrze odzwierciedlone w tytule Logos. Jakże wielką będzie chwila, gdy posłaniec ten ukończy przymierze, które jako pośrednik ogłosił!

Hagensick Carl (USA)

¹ Hebrajskie określenie *sar* oznacza zwłaszcza księcia wojsk, zarówno zaczepnych, jak i obronnych.